

знаеше че двѣтъ трети отъ разказаното е голя измислица.

Йорги дълго мълчи и сумти и най послѣ започва да разправя. Ходилъ съ Таки Кушпаза на имане. Това вече бѣше пълна истина, защото всички виждаха, че носа му е обелевъ отгорѣ до долу и челото му прохлузено.

... Има една пещера. Никой нищо не знае за нея, но тамъ е богатството! Пълна е съ злато, Йорги съ очитѣ си видѣлъ купищата... Да окъоравятъ ако не е истина!...

— Че взимай де! — се обажда нѣкой отъ слушателитѣ.

— Иди вземи ти де! Ако си куражлия убий таласъма на имането!

Всички се смѣятъ, ала Йорги въ увлѣчението си не обръща внимание на смѣховетѣ. Размахалъ глава, развялъ дълги сухи ржѣ, той е цѣлъ потъналъ въ събитието. Той разказва какъ се провиралъ изъ мрачнитѣ пещери, какъ падалъ въ ями, какъ се губилъ изъ каменяцитѣ и какъ достигналъ до отворенитѣ желѣзни порти дѣто се виждали купищата.

— На! Честния кръстъ отгорѣ ми, ако лъжа.

... Ала таласъма се разярилъ, и той трѣбвало да избѣга.

— Гледашъ го — куче. Замахнешъ да го халосашъ, става на камъкъ, посегнешъ къмъ камъка, става на бикъ... Взимай злато де!

Все тѣй подсмихнатъ на подбивъ, дѣдо Аполтолъ казва:

— Че нѣколко рубета баремъ не донесе ли?

Йорги поглежда Панайотка съ скрита усмивка и казва:

— Донесохъ армаганъ само за Панайотка.